

Zondvloed

Ruud van der Heijden

Toen Noah aan z'n boot begon,
 Was het nog droog en volop zon
 En lang voordat de regen viel
 Dreef hij met heel z'n hart en ziel
 'n bende beesten bij elkaar
 Heel nauwgezet, van elk 'n paar.

Al wat er op vier poten liep
 Of wat hoog in de bomen sliep
 Wat kroop of vloog of sprong of zwom
 Wat op de hoogste rotsen klom
 Die dreef hij, zonder slag of stoot,
 in alle hoeken van z'n boot

Al regent het straks dat 't giet
 Mijn boot lekt om de drommel niet,
 Riep Noah van de hoogste mast
 En alle knopen zitten vast
 Al word ik nat tot op m'n huid
 We varen toch het zeegat uit.

En zo gezegd en zo gedaan,
 nog voor het kraaien van de haan,
 riep Noah, alle hens aan dek
 en zei: we vieren het vertrek,
 met 'n glas wijn uit eigen gaard,
 niet meer dan eentje, uiteraard.

Vriend Noah was 'n vrome man
 En sloeg 'n vat aan, volgens plan
 Hij dronk het op tot Godes eer,
 op wind en storm en nog veel meer
 om daarna, toen het zondvloed was
 te proosten op de waterplas.

Ze namen heel wat vaatjes mee,
 maar na 'n jaar of wat op zee,
 moet wijn, die men geregeld schenkt,
 met water worden aangelengd.
 Voor Noah was de boot te klein,
 hij riep: geen water bij de wijn.